ЗОРА ГАЛИЦКА.

Чисдо 1.

Днѧ 15 Маѧ 1848.

Письмо тоє часовє выходитъ що тыждень разъ во̂ Второкъ. — Цѣна по̂врочна во̂ Львовѣ 1 Реньск. 15 кр. Ср; въ оурѧдахъ почтовыхъ 1 Реньск. 45 кр. срєбромъ.

О̂дозва до Рꙋского народꙋ.

Братѧ!

Вѣдомо вамъ, що Найѧснѣйшій Цѣсарь Австрійскій и̂ Король нашъ надали ласкаво всѣмъ народамъ своєй державы, и̂ намъ Рꙋсинамъ земли Галицкои, патентомъ зъ днѧ 25 Березнѧ 1848 Конститꙋцію, то значитъ: такꙋю фꙋндаментальнꙋю оу̂ставꙋ, котра цѣломꙋ народови нашомꙋ черезъ выбраныхъ и̂ завѣреньє маю щихъ мꙋжѣвъ оу̂дѣлъ въ праводавствѣ своє̂мъ дозвалѧє, и̂ тымъ способомъ свободи и̂ добрый бытъ намъ забеспечає.

Межє тыми свободами наданє намъ тоє особливє и̂ великои вагы право, що можемо сбиратисѧ на нарады надъ спо̂лнымъ добромъ нашимъ, розпо̂знавати потребы народа и̂ краю нашого и̂ такови Найѧснѣйшомꙋ Панови предкладати.

Въ тако̂мъ намѣреню заказало сѧ тꙋ въ столечно̂мъ мѣстѣ Львовѣ товариство Рꙋсино̂въ по̂дъ назвою „Рада народна рꙋска“, котра, порозꙋмѣваючисѧ съ народомъ, его застꙋпати, надъ его потребами промышлѧти и̂ надъ его свободами чꙋвати бꙋдє.

Конечна потреба такого длѧ насъ Рꙋсино̂въ зборꙋ тымъ ѩвнѣйше сѧ окажє, скоро сѧ застановимо, чимъ нашъ наро̂дъ колись былъ, въ ѩко̂мъ станѣ доси зо̂ставалъ, и̂ ѩкимъ при надано̂й теперъ конститꙋціи быти можє и̂ повиненъ.

Мы Рꙋсини Галицки належимо до великого рꙋского народꙋ, котрый о̂днимъ говоритъ ѧзикомъ и̂ 15 мілѣоно̂въ выноситъ, зъ котрого по̂лтретѧ мілѣона землю Галицкꙋ замешкꙋє. Той наро̂дъ былъ колись самодѣльный, ро̂вналсѧ въ славѣ наймо жнѣйшимъ народамъ Європы, малъ сво̂й письменный ѧ̂зыкъ, свои власніи оу̂ставы, своихъ власныхъ кнѧзѣвъ; однимъ словомъ: былъ въ добро̂мъ бытью, заможнымъ и̂ силнымъ. Черезъ непріѧзніи сꙋдьбы и̂ ро̂зни політични нещастѧ розпалъсѧ поволи той великій наро̂дъ, стратилъ свою самодѣльно̂сть, своихъ кнѧзѣвъ и̂ прійшолъ по̂дъ чꙋжє пановань є.

Таки нещастѧ склоныли съ часомъ много можныхъ пано̂въ о̂дстꙋпити о̂дъ рꙋского обрѧдкꙋ отецъ своихъ, а съ нимъ вырєчисѧ мовы рꙋской и̂ опꙋстити сво̂й наро̂дъ; хоть тая змѣна обрѧдкꙋ народности перемѣнити не могла, и̂ кровь рꙋска въ жилахъ и̂хъ

Оувага. — Читайтє завшє о̂ въ серединѣ слова ѩкъ і, на початкꙋ слова ѩкъ ві; а є̂ завшє ѩкъ ѣ; н. п. ко̂нь, о̂дъ, лє̂дъ читайтє кінь, відъ, лѣдъ.

плинꙋти неперестала.— Народъ тымъ способомъ оставленый и̂ що разъ бôльше ослабленый, зôсталъ зависылымъ ôдъ довольности чꙋжои, а все пониженый, зачалъ во всѣмъ лишатисѧ и̂ до той прїйшолъ недолѣ, що соромомъ было Рꙋсиномъ називатисѧ.

Вправдѣ пôзнѣйше ôбôймила долю нашꙋ лагôднѣйша опѣка, зачали и̂ намъ признавати права; однакожъ попереднѣйшій станъ рѣчей недозвалялъ правдивои достꙋпити свободы. И̂ въ тôмъ смꙋтнôмъ станѣ зоставалисьмо ажъ доси.

А̂ле ꙗкъ все на свѣтѣ съ часомъ сѧ минає, ꙗкъ по зимѣ прикрôй весна настꙋпає; такъ Братѧ! и̂ той станъ смꙋтный нынѣ змѣнилсѧ черезъ „Конститꙋцїю".

Братѧ! есть то велике право, велике добродѣтельство, есть то сонце, котре ꙗкъ всѣмъ, такъ и̂ намъ Рꙋсинамъ засвѣтило, и̂ до нового насъ жита пробꙋдило. Бꙋдатъ сѧ тымъ сонцемъ освѣчени народи далеки и̂ сꙋсѣдни, пôдноситсѧ передъ очима нашими на земли нашôй народнôсть польска, и̂ о добрѣ и̂ свободахъ своихъ скоро и̂ живо промишляти зачала.— а мыжь, Братѧ! сыни такъ великои рꙋскои родины, малибисьмо сами ôдни на свѣтѣ позôстати и̂ надаль въ тôмъ несщаснôмъ замертвѣню? Нѣ! Пробꙋдилсѧ ꙋже и̂ нашь левъ рꙋскій* и̂ краснꙋ намъ ворожитъ пришлôсть. Вставайтежъ Братѧ, вставайте съ долгого снꙋ вашого, бо ꙋже часъ! Встаньте! але не до звады и̂ незгоды! но двигнѣмесѧ разомъ, щобы пôднести народнôсть нашꙋ, и̂ забеспечити дани намъ свободы. Пожиткꙋймо съ той способности, абысьмо непокрылисѧ ганьбою передъ свѣтомъ, и̂ нестѧгнꙋли на себе нарѣканѧ поколѣнь настꙋпныхъ. Постꙋпаймо съ дрꙋгими народами въ любви и̂ згодѣ! Бꙋдьмо тымъ, чимъ быти можемъ, и̂ повиннысьмо. Бꙋдьмо народомъ!!

Тымъ то чꙋвствомъ Народности напоєни, и̂ въ тôмъ намѣренїю собралисьмосѧ мы Рꙋсини, котрымъ добро и̂ щастье народꙋ на сердци, и̂ бꙋдемъ дѣлати въ способъ настꙋпꙋющій:

а) Первымъ заданьемъ нашимъ бꙋде заховати вѣрꙋ и̂ поставити на рôвни ôбрѧдокъ нашъ и̂ права Церкви и̂ Священниковъ нашихъ съ правами дрꙋгихъ ôбрѧдковъ.

б) Розвивати и̂ взносити народнôсть нашꙋ во всѣхъ ей частехъ: выдосконаленьемъ ꙗзыка нашого, запровадженьемъ его въ школахъ низшихъ и̂ вышшихъ, выдаваньемъ письмъ часовыхъ, оутримованьемъ кореспонденцїй съ письменными такъ нашими, ꙗкъ и̂нными до щепꙋ славяньского належащими, розширеньемъ добрыхъ и̂ оужиточныхъ книжокъ въ ꙗзыцѣ рꙋскôмъ, и̂ оусильнымъ стараньемъ впровадити и̂ на рôвни поставити ꙗзыкъ нашъ зъ и̂нними въ оурѧдахъ пꙋблїчныхъ и̂ т. д.

в) Бꙋдемъ чꙋвати надъ нашими правами конститꙋцїйними, розпôзнавати потребы народꙋ нашого, и̂ поправленѧ бытꙋ нашого на дорозѣ конститꙋцїйнôй шꙋкати, а̂ права наши ôдъ всѧкои напасти и̂ ôскорбленѧ стале и̂ силне хоронити.

Ô тôмъ то всѣмъ васъ Братѧ Рꙋсини! свѣдомыхъ чинимъ, и̂ оупоминаємъ, абысте такъ, ꙗкъ доси, незломнꙋю вѣрꙋ зоховали нашомꙋ Найꙗснѣйшомꙋ Цѣсареви и̂ Королеви конститꙋцїйномꙋ Фердинандꙋ I, въ тôмъ силнôмъ переконанꙋ, що пôдъ можнымъ застꙋпленьемъ Австрїи права наши и̂ народнôсть наша оукрѣпитисѧ и̂ силы свои розвинꙋти могꙋтъ.

* знамѧ земли Галицкои.

При томъ васъ оуважныхъ росимъ, що такъ ꙗкъ съ одной стороны святымъ нашимъ обовязкомъ бȣде права, народность нашȣ напротивъ всѣхъ замаховъ такъ домовыхъ ꙗкъ чȣжосторонныхъ силне и стале боронити; такъ съ дрȣгой стороны самъ Богъ, и право людскости наказȣе, абысьмо на противъ тыхъ, котри попри насъ также сѧ о свое добро и свою народность старают, жадной ненависти въ сердцяхъ нашихъ не живили, но ꙗкъ щири сȣсѣди одной землѣ взгодѣ и єдности жили.

Абысьмо тому нашому намѣреню тымъ скȣтечнѣйше могли одповѣсти, взываемъ васъ наконецъ Братѧ! абисте, ꙗкъ и мы во Львовѣ головнȣ радȣ завязали, такъ и вы въ томъ самомъ намѣреню въ поменши рады сѧ збирали, скоро вамъ способъ до того подамо.

А теперь Братѧ закрте намъ Рȣсинамъ! и бȣдьте переконани, що только на такой дорозѣ станимо сѧ тымъ, чимъ быти повинниcьмо, станемоса честнымъ, просвѣщенымъ свободнымъ народомъ!!!

Львовъ дня 10. Маѧ 1848.

Григорій Ꙗхимовичъ

Єпископъ. Предсѣдатель.

Застȣпникы Предсѣдателѧ:

Михаилъ Кȣзьмскій, Схоластикъ

Іоанъ Борысѣкевичъ, Письменникъ

Секретарѣ:

Михаилъ Малиновскій, Проповѣдникъ Кадедр.

Ѳеодоръ Леонтовичъ, Архівиста Товариства кред.

Члены рады сȣть настȣпȣющіи.

Авдиковскій Захаріѧ Оурѧдникъ.
Ꙗсенѣскій Василій Обиватель Львов.
Ꙗримовичъ Михаилъ Семинар.
Бортникъ Іоанъ Переводитель Гȣбер.
Бохеньскій Іоанъ Ректоръ Семина.
Бачиньскій Гавріилъ Обиватель Льв.
Бѣлиньскій Григорій Оурѧдн.
Брилѣньскій Іосифъ семинар.
Волосъ Ігнатій Совѣтн. маг.
Вагілевичъ Николай Оурѧдникъ.
Вѣньковскій Кирилъ Совѣтн. Фиска.
Віелѣчковскій Юліанъ Канцл. Консіс.
Выслобоцкій Юліȣсъ діреκ. пс. Став.
Вѣтошиньскій Іоанъ
Высоцкій Обиватель Львовск.
Геровскій Ꙗковъ Крыл. и проф.
Гȣшалевичъ Іоанъ Семинар.
Галька Игнатій Семинар.
Гȣркевичъ Іоанъ Оурѧд. Бȣхальтер.
Домковичъ Іоанъ Оучитель.
Дембицкій Кирилъ Крилош.
Дмитрыковъ Іоанъ Обивате. Львов.
Жȣковскій Іоанъ Парохъ.
Заржицкій Іоанъ совѣт. магистр.
Заклинскій Алеѯей семинар.
Збрицкій Діонѣзій письменникъ.
Илевичъ Іоанъ семинар.
Кадерножка Петръ оурѧдн.
Константиновичъ Іоанъ оурѧдникъ.
Кокȣревичъ Михаилъ слȣх. права.
Кинасевичъ Леонъ семинар.
Коссакъ Ємиліанъ Провинц. з. с. Вас.
Кȣлчицкій Іосифъ дȣхов. семинар.
Лѣвицкій Венедиктъ крил. профес.

Лѣвицкій Ігнатій урѧдникъ.
Лавровскій Юліанъ урѧд.
Леонтовичъ Антоній урѧд.
Лозинскій Петръ. свѧщен.
Лотоцкій Іоанъ крилош.
Максимовичъ Павелъ слꙋхат. пра.
Паславскій Исідоръ слꙋх. прак.
Павенцкій Антоній правникъ.
Рожеіовскій Ѳеодоръ урѧдн.
Радикевичъ Александеръ
Рꙋдницкій Іоанъ семинар.
Слимаковскій Іоанъ вѣцерек. семи.
Семашъ Стефанъ урѧд.
Сроковскій Симеонъ урѧдн.
Сосновскій Леонъ урѧдн.
Токарницкій Іоанъ властит. сел.
Теліховскій Николай прак. и окик. льв.
Трещаковскій Левъ парохъ.
Юзичиньскій Антоній преф. семина.
Юристовскій Николай діректоръ типографіи цѣсарск.
Юркевичъ Филимонъ дірек. шкл. нор.
Царевичъ Іосифъ учитель.
Чайковскій Антоній префектъ семі.
Чайковскій Василій урѧд,
Чайковскій Александеръ урѧд.
Честиньскій Іоанъ крилош.
Церкивичъ Кирилъ. семинар.

Братѧ Рꙋсины!

Умѣщаемъ вамъ одозвꙋ Рады народнои рꙋскои, въ томъ тꙋ письмѣ часовомъ, котре подъ назвовъ „Зорѧ Галицка" уставичне що тыждень разъ выдавати бꙋдемъ. Письма бо часови длѧ кождого народꙋ конечне потребни, бо они просвѣчаючи пародъ и подаючи мꙋ добріи и збавленніи рады ꙗкъ найболше до щасливости его могꙋтсѧ причинити. И всѣ Европейскіи народы одъ давна пожиткꙋютъ зъ розмаитыхъ пысьмъ часовыхъ; только нашъ народъ рꙋскый на земли Галицкой, котрый такъ тѧженько подꙋпавъ, до того часꙋ не могъ сѧ на письмо часове здобꙋти. Еще одъ осени тꙋ во Львовѣ мꙋжѣ свѣтли, народъ свой рꙋскый щире люблѧщіи, и его щасливость на сердци мающіи, особливе Інститꙋтъ Ставропігіанскій (Братство Церкви Успеніѧ Пресвѧтои Дѣвы Богородицы, или Волоскои церкви), котрый одъ давна въ справѣ рꙋской покладавъ заслꙋгы, зачали старати сѧ и подали о тое, абы длѧ пожиткꙋ нашого народꙋ письмо часове волно намъ бꙋло выдавати; що и Декретомъ Гꙋбернѣалного Председательства зъ днѧ 16 Марцѧ того рокꙋ дозволено зостало. Але тымъ часомъ змѣнивсѧ нашъ станъ полѣтичный; надали намъ Найѧснѣйшій нашъ Цѣсарь конститꙋцію, и волніи свободы; теперь уже и нашъ народъ инншимъ житьемъ жити повиненъ, и жити мꙋситъ; теперъ емꙋ, ꙗкъ и кождомꙋ вольномꙋ народови тымъ болшои свѣты потреба, и безъ письма часового уже сѧ обойти не може. Зо щирои любви и прихыльности до народꙋ нашого зобрало сѧ тꙋ во Львовѣ десѧть насъ добрыхъ Рꙋсиновъ такъ зъ дꙋховного ꙗкъ и зо свѣцкого станꙋ, и тіи освѣдчили, що своевъ працевъ письмо часове рꙋске засилати бꙋдꙋтъ, а ꙗ прійминвемъ на себе хоть тѧжкый, але милый менѣ обовѧзокъ, одъ Інститꙋтꙋ Ставропігіаньского на мене вложеный, тое письмо часове „Зорю Галицкꙋ" найменше зъ одного аркꙋша складающе сѧ, въ нашомъ рꙋскомъ ѧзыцѣ, ꙗкимъ нашъ народъ говоритъ, що тыждень разъ во Второкъ выдавати. И въ томъ письмѣ, бꙋдемо миломꙋ нашомꙋ народови подавати тое, що Рꙋсина, ꙗко чоловѣка, Рꙋсина, и члена краю обходити може. Бꙋде въ немъ умѣщено, що рада народна рꙋска длѧ просвѣщенѧ и добра свого народꙋ урадила и учинила; бꙋдꙋтъ въ немъ розправы и розговоры о житю нашемъ народномъ и полѣтичномъ (о справахъ краю нашого) о нашемъ народѣ, его гісторіи, его ѧзыцѣ, религіи, обычаѧхъ, житю домовомъ; о становискꙋ и обовѧзкахъ нашихъ ко Рѧдови, и ко дрꙋгимъ народамъ а особливе въ нашемъ краю мешкающимъ; бꙋдемо вамъ вказꙋвати дорогꙋ, котровъ и ꙗкъ въ новомъ житю конститꙋційномъ постꙋпати маете, абы собѣ чимъ не зашкодити, але и ꙗкъ найболшіи узискати користи, котріи зъ конститꙋціи выпливаютъ.

Также въ кашомъ Господарствѣ звыклисьте бꙋли такъ постꙋпати, ꙗкъ ваши Таты и Дѣды постꙋпали; а то не завше бꙋло добре и правда и то, що васъ на нижшомъ щебло досконалости Господарскои также утримꙋвалтажке подданьство и паньщина; у дрꙋгихъ народовъ постꙋпила вишше свѣта, и свобода, постꙋпило и Господарство, зъ нымъ и заможность. То все, що уже у насъ або у дрꙋгихъ народовъ въ Господарствѣ за добре досвѣдчено, що доброго одкрито, що и длѧ поднесенѧ

чено, що доброго о̂дкрито, що и̂ длѧ по̂днесенѧ вашого Господарства, вашого доброго бытȣ и̂ вашои заможности причинитисѧ може, бȣде тое наше письмо къ собѣ замикати. Але бȣдемосѧ и̂ о всѣ таки вѣдомости длѧ васъ старати, котрїи розȣмъ чоловѣка просвѣщаютъ, оумыслъ его по̂дносѧтъ, и̂ сердце любовїю честныхъ и̂ добрыхъ оучинко̂въ наповнѧютъ, а тымъ способомъ до правдивои щасливости оуспособлѧютъ; оповѣмо вамъ також часомъ ꙗкȣ приємнȣ повѣсткȣ або казочкȣ, заспѣваємъ пѣсенькȣ и̂ дȣмкȣ рȣскȣ, котра зъ сердца рȣского вы́йшла, и̂ въ вашо̂мъ рȣско̂мъ сердци обо̂звесѧ; словомъ о тое старати сѧ бȣдемъ, абы кождый и̂ свѧщенникъ и̂ свѣцкїй, мѣщанинъ и̂ рольникъ, старшїй и̂ молодшїй, мȣжескїй и̂ женьскїй полъ знайшли въ то̂мъ письмѣ щось, що бȣде мало длѧ ныхъ ꙗкысь пожитокъ.

А въ нашихъ розправахъ о то̂мъ, що бȣло, що є, и̂ що и̂ ꙗкъ бȣти повинно, бȣдемъ собѣ такъ поступати, щобы сѧ нѣколи зъ правдовъ и̂ справедливостевъ неменȣти, споко̂й, згодȣ и̂ порѧдокъ въ краю заховати; и̂ поступъ оумѣркованый на по̂дставѣ правно̂й бȣдемъ мати на цѣли. Мы бысьмо тое письмо ꙗкъ найтаньше дати хотѣли, и̂ такъ таненько даємо; що не то̂лько поединчїи и̂ меншїи громады, але и̂ поединчїи люди лацно го собѣ могȣтъ кȣпити; бо длѧ тыхъ, котри черезъ почтȣ бȣдȣтъ до̂ставати, цѣна письма оразъ зъ оплатовъ почты и̂ окладокъ на цѣлый ро̂къ выносити бȣде то̂лько 3. ренськыхъ и̂ 30 крайцаро̂въ срѣбромъ, а длѧ тыхъ котрїи самы во̂ Львовѣ въ Редакцїи (а тымчасово въ книгарни рȣско̂й) бȣдȣтъ о̂двирати, то̂лько рочне 2. р.30. кр. срѣбромъ.

Абы всѣ Рȣсины зъ того письма могли пожитковати, красненько просимо всечестныхъ о̂тцѣвъ дȣховныхъ, абы сѧ о тое постарали, щобы всѣ громады ихъ парохїй тое такъ пожиточне письмо особно длѧ себе посѣдали, и̂ най въ недѣлю або въ свѧто або самъ свѧщенникъ, або оучитель школы, або ктобȣдь письменный згромадженымъ людемъ тое письмо читає; то̂лько дȣже о тое просимо, абы сѧ въ остатно̂мъ разѣ то нѣколи въ коршмѣ, то̂лько на ꙗко̂мъ честно̂мъ мѣсци дѣѧло. — Письмо тое зачавши о̂дъ 3. числа бȣдȣтъ предплататцїи на то̂й почтѣ о̂двирати, до котрои ихъ громады правне належатъ, и̂ до котрои кожда громада и̂ безъ того разъ на тыждень посылати має; и̂ въ оурѧдахъ почтовыхъ всѣ тїи, котри тое письмо зхотѧтъ мати, най сѧ заразъ зголосѧтъ, и̂ зложатъ напередъ цѣнȣ за по̂въ рокȣ за тое письмо 1 р. 45. кр. ср. належащȣ сѧ, а натомѣсть запискȣ (асигнацїю) на тое письмо отримаютъ.

На остатокъ просимо всѣхъ оученыхъ Рȣсино̂въ, абы и̂ они, мающе пожитокъ нашого народȣ на серци, працевъ своєвъ въ передметахъ выжше описанихъ, котри сѧ имъ сподобаютъ, наше письмо засилѧли, и̂ свои выробы намъ по̂дъ адресовъ: „Do Redakcyi Zory Hałyckoji wo Lwowi" присилати бȣли ласкави. —

Льво̂въ днѧ 15. Маѧ 1848; днѧ, котрый завше въ наше̂й памѧти зо̂стане, бо въ той день наши селѧни зачали бȣти во̂льными о̂дъ паньщины и̂ данинъ по̂дданьчыхъ.

Анто̂нъ Павенцкый,
Зарȣчающїй Выдаватель.

Подаємо тȣю длѧ Рȣсино̂въ веселȣю новинȣ; що Найѧснѣйшїй нашъ Цѣсарь постановленьомъ своимъ зъ днѧ 12 Березнѧ т. р. епїскопство греческо католицкое въ Перемишли Преосвѧщенномȣ Григорїю Ꙗхимовичови Епїскопови Помпеїополїтаньскомȣ, Свѧтителеви и̂ Генеральномȣ Намѣстникови во̂ Львовѣ найласкавше надали.

Днѧ 4 Маѧ, коли Ихъ Преосвѧщеньство Епїскопъ Ꙗхимовичъ першый разъ въ радѣ наш̂ой председательство обнѧли, зако̂нчили тȣю радȣ настȣпȣющевъ промововъ:

Позвольте и̂ менѣ промовити до Васъ ро̂днымъ словомъ.

Сказавбымъ Вамъ, абысьте зъ початкȣ нашого дѣла, памѧтали о Бозѣ, бȣли вѣрнїи Царю и̂ отечествȣ и̂ послȣшни ихъ оуставамъ; але бысьте сказали, чижъ Рȣсинъ забȣвъ о Бозѣ? Колижъ о̂нъ бȣвъ непослȣшнымъ и̂ радамъ противлѧвсѧ? О̂же не бȣдȣ васъ оупоминати; але ꙗкъ отецъ милїи дѣти часомъ скличе, приголȣбитъ, и̂ красненько поговоритъ, скаже имъ, ꙗкъ то бȣвало, де що видѣвъ, що сѧ стало; такъ и̂ ꙗ вамъ казкȣ скажȣ:

Лѣто бȣло, сами жнива, вы́йшовъ̂емъ си трохы въ поле, ꙗкъ ȣже ранна роса высхла, сонце высоко стоѧло; виджȣ всюда пильне робѧтъ, бо то часъ горѧчїй; ажъ тамъ ко̂лькохъ стоитъ разомъ, и̂ смѣютсѧ съ чогось дȣже. Идȣ до нихъ, и̂ питаю, що сѧ стало? они кажȣтъ: глань, тамъ Рȣсинъ ще спитъ теперь въ часъ роботы, а на знакъ, що жнецъ о̂нъ добрый, положивъ си серпъ при собѣ. Маркотно ми бȣло дȣже, що сѧ зъ Рȣсина

смѣяли; приступившимъ, и торкнувшимъ го легонько; обудився, протеръ очи, ажъ за серд-це го стиснуло, що уже сонце такъ высоко, що такъ довго нынѣ спавъ; и зорвався, перекрестився, вхопивъ за серпъ, тай уже жне. Оглядаютися сусѣды и собѣ говорятъ: переспавъ найлѣпшій часъ, не догонитъ онъ уже насъ. Русинъ на те не зважае, онъ все пильно жне и жне, що поступитъ, серпомъ шагне, уже готовый снопъ лежитъ; колятъ крыжи, онъ терпитъ; потъ ся лье, не ма часу го обтерти; але теперь усьмѣхнувся. Щожъ онъ теперъ собѣ мыслитъ? щожъ онъ собѣ пригадавъ? Я вамъ скажу, онъ помысливъ, що му ся недавно снило; кожъ то бувъ сонъ дуже милый, десь тамъ Русиновъ хвалили. Часомъ также бокомъ гляне, тай легонько си здохне, бо тамъ сусѣдъ тай ще спатъ, що вчера на бесѣду го запросивъ и цѣлу ночъ не давъ му спати, а теперь зъ него смѣеся, що нынѣ такъ позно вставъ. Уже сусѣды на полудне спочивати посѣдали, сонце пече, скварь великій, а нашъ Русинъ жне и жне. Якъ ся сонце похылило, съ сусѣдами въ ровни ставъ; а нѣмъ еще заходило, уже всѣхъ женцѣвъ перегнавъ. — Такыхъ Русиновъ намъ треба. Бо сонце стоитъ высоко, бо сусѣды давно въ поли; а чимъ довшесьмо заспали, тымъ пильнѣйше ся хватаймо, абы ся зъ насъ не насмѣвали, бысьмо зъ ними въ ровни стали.

Братамъ Галичанамъ.

Гей кто Русинъ веселися!
Покынь смутокъ,
Отри слезы, —
Не журися!

Ще Богъ ласкавъ Галичаномъ:
По Днѣстреви,
Коло Буга,
И надъ Саномъ.

Ще не згинуло руске слово
Такъ намъ миле;
Ще го чути
Наоколо. —

Лишь погасли съ боярами
Князѣвъ роды;
Но Габсбурги
Правлятъ нами.

А Ракузовъ * руку сильна
Русь боронитъ;
Нашой вѣрѣ
Єсть прихильна.

Хотай Галичъ розвалився,
Но за тое
Львовъ городокъ
Засилився.

И тутъ нынѣ людьми правлятъ:
Архіереи
Съ крылошаны
Бога славлятъ.

Нови князѣ съ городами;
Но ще руски
Жіютъ люди
Селянами.

Еще живо кровь въ насъ грае,
Кождый съ гадковъ
На родину
Оживае.

Нуже брата Галичане!
Дѣломъ, словомъ
Всресемъ время
Давно знане!

Ктожъ не знае Ярослава
Осмомысла
На Галичи
Рядъ и Права?

Погадайте на Данила,
Яка славна
Тогда була
Руска сила!

Такъ то колись передъ вѣкы
Славни жили
Князѣ руски,
Тай Владыки.

Таковъ гадковъ посилѣмся,
И все съ Богомъ
Зачинаймо.
Нежурѣмся!!!

Пересторога.

Уважными васъ еще теперь чинимъ, що сутъ такіи люди, котри и устне и письмами васъ зъ доброи дороги хотятъ зводити, и противъ правамъ и урядамъ краевымъ и ихъ розпоряджен‍амъ подбурюютъ. Коли хочемо Цѣсареви вѣрность заховати, то и урядовъ одъ Него постановленыхъ слухати повиннисьмо, бо инакше ладу и добра въ краю не буде; перестерегаемо васъ про тое, абысьте такыхъ не слухали, котрибы васъ одъ послушеньства урядамъ винного одводили, и ихъ письмамъ, хоть въ рускомъ языцѣ написанымъ, невѣрили. —

*) Ракузами називаютъ Славяны Австрію.

Заручающій выдаватель: А. Павенцкый. Типомъ Институту Ставропигіяньского.